

SZILÁGY-SOMLYÓ

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden esütörtökön.

Előfizetési díjak:
egész évre 4 frt, fél évre 2 frt; községi jegyzőknek és tanítóknak egész évre 3 frt.
Magán hirdetések díja:
Háromszor hasábozott garmond sorért 5 kr.; bélyegdíj minden beiktatásért 30 kr.
Hivatalos hirdetések díja:
Egyszeri közlésért tekintet nélkül a szöveg nagyságára, bélyegdíjjal, nyugtábélyeggel és támlappal együtt 3 frt.
Nyitlér soronként 30 kr.
Többszöri hirdetésnél kedvezmények nyújthatnak.

A lap szellemi részét illető levelek a szerkesztőséghez, pénz küldemények és hirdetések a kiadóhivatalhoz címezendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Bérmunkások levelek csak ismert kéztől fogadhatók el.

A magyar ipar és kereskedelem lendülete.

Angliában Smith Ádám és elvtársai régóta kifejtették és hirdették a szabad kereskedés evangéliumát, melynek jelszava ez volt: „Olcso kenyér, olcsó hus, olcsó tea és olcsó cukor a munkás nép számára.” Az államok versenyre keltek egymással, hogy terményeiknek és iparcikkeiknek piacot találhassanak. Hanem hát ennek a versenynek az lett az eredménye, hogy az erősebbek és az ügyesebbek diadalmaskodtak a gyengébbek és a kevésbé beavatottak fölött.

Ez a körülmény indította Careyt annak bebizonyítására, hogy a nemzeti ipar és kereskedés megteremtése és fejlesztése csakis bizonyos mérsékelt védvámok oltalma alatt eszközölhető.

Igy lettünk mi is védvamos állammá s mint ilyenek alig van más piacunk az osztrák tartományokon kívül, mint a melyekkel politikai összeköttetéseinknél fogva Magyarország közös vámterületet képez.

Nemzetgazdáink és államférfiaink azt mondták, hogy ez az állapot mindkét részre nézve a lehető legjobb és legmértányosabb; mert míg Ausztria az ő iparcikkeinek Magyarországon, addig Magyarország az ő földművelési termésményeinek Ausztriában talál piacot.

Csak hogy mi mégis a rövidebbet huzzuk; hiába, úgy szokott az lenni, ha a földművelő állam iparos állammal szövetkezik, a szövetkezésből mindig az iparos állam huzza a nagyobb előnyt. Az osztrák iparnak nincs versenytársa a magyar piacon, de a magyar buza nem áll versenytárs nélkül a bécsi piacon. Az osztrákok nálunk az ő iparuknak biztos piacot találnak, a nélkül, hogy ez nekik valami áldozatba kerülne; mi szépen kifizetjük iparcikkeiknek az árát, úgy a mint ők azt meghatározzák; veszszük úgy, a mint adják, mert „muszáj”, mert a

tulságosan fölemelt vának miatt az angoloktól, a franciáktól, a németektől nem vehetünk. Nyers terményeinket jó olcsón eladjuk nekik, mert másoknak nem adhatjuk el s ugyanazokat kikészítve, földolgozva megint és pedig jó drágán visszavásároljuk tőlük, mert kénytelenek vagyunk vele.

A vásár tehát akár vevők, akár eladók vagyunk, nekünk nem üt ki oly jól, mint az osztrákoknak.

Nekünk tehát segíteni kellene magunkon és pedig a magyar ipar megteremtésével és versenyképessé tételével olyanformán, hogy elhatároznánk magunkban, — de nem úgy mint a hatvanas években, a mikor ez az elhatározásunk csak szalmatűz volt, — hogy nem vásárlunk csak honi cikkeket, hogy a hazai készítményeknek elsőseget adunk az osztrák fölött még akkor is, ha ez, iparosaink nem lévén eléggé pontosak, reánk nézve alkalmatlansággal járna.

A magyar iparnak ilyenén módon való fölkarolása természetesen csak társadalmi uton eszközölhető.

A mit e tekintetben államilag lehet és kell megtenni, azt bizzuk csak Baross miniszternek hazafias bölcsességére és erélyére, ki szíven hordozza Magyarország közgazdasági érdekeinek előmozdítását és a magyar kereskedelem és ipar ügyének fejlesztését s ezt azzal bizonyítja be, hogy a képviselőház elé terjesztett s ez által elfogadott törvényjavaslatában részint a már meglévő, részint a még ezután keletkező új gyári vállalatoknak az eddigieknél nagyobb mérvű kedvezményeket biztosított.

Kilátásunk van tehát arra, hogy lesznek majd elegendő számban gyáraink; vegyszeti és élelmi szereket termelő, szövő, keményítő, szesz, bőr, szőnyeg, zongora, hangszer, stb. gyárak, melyek épp azért, mert föl lesznek mentve a törvény értelmében a kereseti-, a községi pót-, az általános jövedelmi adók és a kereskedelmi kamara-illetékek alól s mert

egyébként is különös kedvezményben részesíttetnek, gyártott cikkeiket olcsóbban adhatják s ilyen módon magukhoz hódíthatják a vásárló közönséget.

Alkalmunk lesz tehát honi cikkeket vásárolni, csak hogy azután meg is ragadjuk ám az alkalmat.

Ámde zseniális kereskedelmi miniszterünk a törvény nevében gondoskodott arról is, hogy a szorgalmunk és becsületünk munkánk gyümölcseinek ne csak itthon legyen vásárló és fogyasztó közönsége, hanem hogy azokat hazánk határain kívül is értékesíthessük; gondoskodik azzal, hogy az áru-forgalmat a szállítási árak csökkentésével megkönnyíti.

Hála Isten, hogy valahára mégis fölébredtünk annak tudatára, hogy közlekedési eszközeink azok, a mik, vagyis eszközök a cél, a magasabb államérdek és a közjólet emelésére.

Leginkább agítálnak odaát a mi liszt kivitelünk olcsósága ellen. És ugyan miért? Azért, mert a gazdagok latifundumai és a molnárok malmai ezután nem jövedelmeznek annyit, a mennyit ők szeretnének, hogy jövedelmezzenek.

De hát vegyük csak a dolgot, úgy a mint van.

Ausztria örökös tartományaiban a lakosság négyötöd része nem elad, hanem vesz kenyeret s így nem az az érdeke, hogy drágább, hanem hogy olcsóbb legyen a kenyér; a tulajdonos többség nem termelő, hanem fogyasztó. Ennélfogva bátrak vagyunk azt kérdezni, hogy mi hát ott náluk a közérdeke, az-e, a mi a lakosság egyötödének az érdeke? Az-e a közérdeke, hogy a gazdagok bővelkedjenek, a szegények pedig a szükségességekben is hiányt szenvedjenek, nyomorogjanak és éhen veszzenek.

A felelet könnyű rá, benne van már a kérdésben.

Hiszen a gyárak is olcsóbban adhatják cikkeiket, ha napszámos, ha a munkásnép olcsó kenyeret ehetik.

T. J.

TÁRCZA.

Az életből.

(Kép.)

A szíve majd megszakad; úgy fáj. Érti, hogy nem állja ki tovább. Nem nézheti e vézna gyermek vértelen arcát, melyről az éhség leri; nem hallgathatja panaszos kérésüket. A lelkét kész volna kitépni, hogy egy pillanatra enyhítsen bajukon. De mit ér az, mikor a gyomor kenyeret kíván! Kenyer! Olcsó portéka s mégis, mily drága azoknak, a kiknek hiányzik! Drágább az életnél, melyből sokszor szívesen adnának egy-egy napot egy falatért.

De mily nehéz egy falat kenyeret szerezni! A tenyer lehámlik, az izom megfeszül, az ideg szét szakad, míg egy jóllakásnyira jut belőle. Ráadásul oda kell adni a lélek fájdalmas vívódását, a szív kínos gyötrelmét. Vérről van megfizetve minden harapás kenyér, a mit a szegény gyermekének adhat.

... Ha birna, munkálni menne. Ásna, kapálna, izzadna, mint a többi. De nem tud. Nincs hozzá szokva. Könnyű munkát tanult; avval kereste kenyerét. Egy négy huros hegedű: ez volt mestere, kenyérszerzője, szerszáma egész életében. Ehez fordult minden bajban. Evvel vigasztalta meg családját, ha búban voltak. Felvidította a lelküket s megfedkeztek arról, hogy éhesek maradtak.

Ha az asszony, az az áldott jó asszony, még élne, talán másképp állana a dolog. Ő is keresne valamit; meg legalább gondját viselné ezeknek az el-

hagyott gyerekeknek. Így árvábbak az erdőbeli vadnál; nem védi, nem ápolja őket senki.

Az apa, a mint ott áll görnyedt testtartással, csüggeteg lélekkel: azon veszi észre magát, hogy a szeme nedves lett. Persze — gondolja — a füsttől, a mit az irgalmatlanul rosz dohány áraszt! Neki legalább az a kárpótlása van, hogy dohányozhatik. De a gyermekek. Ők máj jóllaktak a zenével is. Huzott nekik vigat, szomorut; mindenfélét, a mit csak tudott. Nem volt hatása. Azt mondták a végén, hogy mégis éhesek.

Áldatlan gondviselés! Miért is nem bírnak a zene hangjai tápláló erővel?

De már elég a hiába való panaszkodásból. Az idő későre jár; a gyermekek nem akarnak, nem tudnak aludni. Őt sem venné rá a lelkiismerete, hogy ledőljön pihenni, mikor olyan beteg. Igen, beteg, mint a fűregrágtá fa, melynek gyümölcsei hullóban vannak s ágai, törzse porladozni kezdenek. Nem alhatik addig, míg kenyeret nem szerez gyermekeinek.

De hol? Kinek kell most muzsika? A világ megunta a mulatást. Nincs kedve hozzá. Ólomsúlylál nehezedik mindenkire az élet terhe; ki volna, a ki vigadni akarna? Aztán meg — annyian vannak már ezen a téren is.

Mindegy. Nem hagyhatja elveszni magzatjait. Hirtelen határoz. Magához veszi szárazfáját, pár biztató szót szól gyermekeihez, hogy mindjárt jön. Kenyeret, hust hoz; ne féljenek, úgy sem lopja el őket senki; jön mindjárt vissza.

Bucscsókál válik el. Borus lélekkel távozik. A remény szikrája nem ragyog elébe. De azért csak megy, megy tovább. Éj van. Sötét, csöndes éj. Miriád csillagon kívül más nem világítja be a szegény zenész útját. Lépteinek zaja nem zavar senkit.

Üres, kietlen az utca, hol elhalad. Ki is volna fenn ilyenkor a külvárosban. A munkások, kik nappal verejtékesen dolgoznak, most pihennek. Ur itt nem lakik.

Végre beér a városba. Itt már világosabb van. Derültebb színezetűk van az utcáknak is. Egy uri ismerősenek ablaka alatt megáll. Eszébe jut, hogy itt gyakran szokott játszani névnapokon s más alkalmakkor. Hátha most is játszana valamit. Pár hatost csak kapna.

Félve kezd hozzá. Hegedűjének halk hangjai úgy hallatszanak, mint messze földről, szellő szárnyon érkezett elhaló akkordok; csak lassankint kezd erősebben játszani — — — s ime, kinyílik az ablak és egy nyers hang hallatszik:

— Kotródjék innen Éjjel van már. Ne háborgasson álomban.

A zenész lebecsátja a vonót; hóna alá veszi hegedűjét s megy tovább. Már látja, hogy nincs szerencséje. Elhalad a bormérések, kávéházak előtt. Be-bekopogtat: schol sincs vendég. Nem kell zene.

Egy kisebb rendű kávéházból hegedűhangok ütnek meg fülét. A szíve sebesebben kezd dobogni. De elcsúsz, mikor arra gondol, hogy hiszen itt már nincs semmi szükség rá; mehet tovább. De nem bír. Hallgatja, hallgatja a síró hegedűt. Minden dallam az ő szívéből, az ő hegedűjéből van kitépve — úgy érzi. Megismeri a játékot. A félszemű Jani huzza bizton. Az szokta olyan keservesen kicifrázni a legegyszerűbb dalokat is, hogy nem lehet rájuk ismerni. És hogy huzza. Kin hallgatni. Legálább neki az. Bántja, hogy nem ő játszik odabenn; pedig ő hogy huzná! Gyönyör volna nézni is, hallani is.

Jaj! Most csunya gixert csinált Jani!... Megint! Bár csak már kilöknék onnan. Vár, vár,

Mátyás-szobor Kolozsvárt.

A Mátyás király szobor-bizottság a nagy király Kolozsvárt emelendő szobrának érdekében, kétféle emelkedett hangú felhívást bocsátott ki, melyet itt közlünk:

Mélyen tisztelt hazafi!

Mátyás királynak, az Igazságosnak, a magyar állam európai létjogi legpregnansabb, a nép kebeléből, a nép szívéből származott kifejezőjének hamvait már négyszáz éve őrzi a székesfehérvári királyi sirbort... és még emlék nem hirdeti nevét.

A jó öreg Heltai krónikája följegyzé, hogy Mátyásnak, a dicső királynak, kit a lángész hívott el és a nemzeti lelkesedés emelt a trónra, emlék szobra állt az általa kiépített fényes budai várak udvarán. Ez emlékszobrot elsöpörte az idők szele. Századok múltán, e száz negyvenes éveiben a közlekedés ismét emlékjelt akart állítani; de halhatatlan emlékü Ferenci István szobrász tervezetét — mint szárnyaszegett alkotást — őrzi a budapesti nemzeti muzeum.

Ujabban Kolozsvár, a nagy király szülőhelye, a kegyelet ellenállhatatlan hatalmától megragadtva, felujtá az eszmét: hogy a nagy király emléket szobor örökítse meg a legméltóbb helyen: a nagy király szülőhelyén Kolozsvárt. A város maga 5000 frt áldozatot tett alapul. Azóta kivált a törvényhatóságok lelkes hozzájárulása, az ujonnan szervezett gyűjtő-bizottság erélyes gyűjtése egy pár év alatt 30 ezer frtra emelte az alapot.

A bizottság, azon lelkes reménytől áthatva, hogy Magyarország törvényhatóságai maguknak követelik a jogot, hogy a közadakozásból mielőbb létrejőjön a szobor: a törvényhatósági bizottságok tagjaihoz egyenként és összesen azon kéréssel fordul, hogy a jelen körirat mellett, minden egyes törvényhatósági tag nevére kiállított 1 frtról szóló nyugtát, az illető megye és szab. kir. város bizottsági tagjai kiváltják.

Ez uton 20 ezer frt gyűlne be: és a szobor-alap oly lendületet nyerne, hogy 1894-ben Magyarország ezeréves fennállása ünnepén a nemzeti hálát a nagy király szobra előtt lehetne kifejezni, mint a ki ez országot európai jogosultságának legdicsebb symbolumává lett a nemzeti kegyelet emlékeztében.

Esdve kérjük mélyen tisztelt hazafi: kegyeskedjék oda hatni, hogy e csekély áldozatot minden egyes tagja hozza meg a hivatalos Magyarország-szágnak. Hadd járuljon minden egyes buzgó hazafi, kinek kezében nyugszik a mai Magyarország kormányása, egy kődarabbal azon emlékjelhez, mely a nagy mult legnagyobb alakját, a nagy jövőndő zálogképe ábrázolja.

A lelkes adakozók neveit tartalmazó névsort — emlék gyanánt az utókor számára — a szobor talapzatába fogjuk behelyeztetni.

Szobrot Mátyás királynak a nemzet filléréiből!

E jelszó alatt indul utra megyéről-megyére, városról-városra a magyar királyság területén egy 10 krról szóló szerény szelvény és kiváltatást kér minden rendű és rangú, nagy és kicsiny, gazdag és szegény magyar polgártól. Ha elkel egy millió szelvény, a legszebb nemzeti cselekvényt hozza létre: Kolozsvárt, Mátyás királynak, az igazságosnak szü-

de nem lökik ki Janit. Mit vár hát? Maga sem tudja. Ugy áll ott, mintha oda volna gyökerezve a lába. Hallgatja a zenét és önkéntelenül is előveszi vonóját. Játszani kezd. Beleönti abba a négy hurba egész keserűségét. Ugy zokog a hegedű, mintha csak az a két éhes cigánygyerek bujt volna belé. A lelkéből játszik az öreg. Nem veszi észre, hogy könyei megnedvesítik a hurokat, hogy az utcán, hol az előbb csak kevesen járkáltak, csoportosulnak körülötte, a kávéházból kijöttek a vendégek. Jani prirás irigykedve, boszankodva szól:

— Miért nem kergetik el ezt a részegét?

Nem vesz észre semmit; csak lehajítja fejét hegedűjére s úgy játszik.

Megszólítják. Felrezen, mintha álmából riasztották volna fel. Leejtí vonóját s kalapját lekapva, mentegeti magát.

— Jöjjen be, jó ember, játszék nekünk. Jani úgy sem tud semmit. Jöjjen.

A mellőzött primás mérgesen tekint az ujonnan kegyeltre; ez pedig nem tudja, mit tegyen nagy örömeiben. Már jó ideje, hogy nem hívták sehová. A hová ajánkozott, ott sem kellett. És most, ime behívják, borral kínálják, hallani akarják.

A gyermekeire gondol és nem törődik Jani irigykedésével. Játszik, ahogy csak tud és édes gyönyörrel szedegeti a krajcárokat és hatosokat vedlett kalapjába. Jó lesz a kicsikének kenyérre. De egy idő múlva menni is készül.

— Hová öreg? Innen nem lehet olyan hamar elmenni!

lőhelyén, szobrot állít fel, a porszemekből örök emlékjelt, halhatatlan művészi alkotást létesít.

A nemzet szívéből fogant a nagy király, a nemzetet tette nagygyá: a nemzet adja össze filléreit, hogy a hála és kegyelet kifejezést nyerjen.

Az a szobor bizottság kér erre minden honpolgárt, mely már 30,000 frtot teremtett elő közlekedéséből.

Ne legyen oly hálátlan, oly közönyös, oly felcdekény, a mult szent örökségéből magát kitagadó honpolgár, ki nem járul a nagy király emléke megörökítéséhez.

Tudja bizottságunk, hogy a gyűjtés minő fáradsággal, minő teherrel jár, de hát nem fáradott-e 32 évi dicső uralkodása alatt mi éretünk az a lángész, kinek feje sugárzóbbá tette Szent-István koronáját, melynek mai dicső viselője itt Kolozsvárt, a nagy király szülőhelyén kifejezte legmagasabb látogatásával kegyeletét a magyar nemzet nagy királya iránt.

A kegyeletre intett. Értsük meg a fenséges példát.

Fillért kér a bizottság! Adjátok meg és Magyarország fennállásának ezer éves ünnepén a nagy király lovagszobra előtt zengheti a mult dicsőségét, emelhet fohászt a jövő dicsőségéért a nemzet.

A hazafias adományokat méltóztassék „Kolozsvár város tanácsához, a Mátyás-szobor számára“ cím alatt küldeni.

Fogadja a mélyen tisztelt hazafi kiváló tiszteltünk őszinte nyilvánítását Kolozsvárt, 1890. Sigmond Dezső, orsz. gy. képvis., szobor-bizottsági működő elnök. Albach Géza, kir. tanácsos, Kolozsvár város polgármestere, szobor-bizottsági alelnök. Dr. Hegedüs István, szobor-bizottsági titkár.

A bizottság — a mint látjuk — igen gyakorlati utat választott céljának elérésére; ohajtandó, hogy a hazafias szándék a nemzet kegyeletes áldozatkészségével találkozzék.

„Önmagát tiszteli meg a nemzet, mely nagy fiainak emlékét tiszteli s megőrzi.“

Közgyűlés a városházán.

— 1890. jul. 12-én. —

Kánikulai hőségben órák hosszat tanácskozni s komoly redőkbe szedni a verejték homlokot, bizony nem irigylendő dolog.

Ilyenkor a városatyai méltóság egy csöppet se gerjeszthet irigységet a közönségesebb halandóknak. Egész más volna, ha a városház tanácsterméből le szállítanák a zöld asztalt a jégpincébe s ott tartanák a gyűléseket, vagy legalább a program minden pontja után jégbe hűtött sört hordának körül.

Meg is látszott a „ház“ hangulatán a nyomasztó hőség hatása.

Vontatottan, lassan folyt a tanácskozás; az első pontok letárgyalásánál még kongott a terem az ürességtől. A kiélezett viták, a tervszerű támadások helyét hétköznapi ásitás, unalmas töprengések helyettesítették.

Első pontnak éppen bevált a belügyminisztérium 35,416. [Jehova ne hagyj el! Ki tud ily hosszú számot kimondani ilyen rekkenő hőségben!] számú határozata a gimnázium költségeihez való hozzájárulás tárgyában. A közgyűlés határozatát annak

— Engedjenek el, kegyes jó uraim; a gyermekeimnek vinnék haza egy kis ennivalót; itt a sarkon, a boltosnál még lehet kapni valamit.

— No, hát menjen — szoltak kiengesztelődve. Fogja meg, vegyen ezért is.

És újra csörög a pénz a kalapba.

Könyes a szeme, csordultig tele a szíve a zenésnek, mikor sietve haza megy. Nem tud hová lenni örömeiben. Régen nem érezte magát olyan jól, mint most. Ismét kenyeret adhat a gyermekeinek s még marad valami holnapra is. Oh még sem olyan rosza az emberek, a hogy gondolta. Van még szív és érzés; van még könyörület.

Inkább repül, mint szalad rongyos zugába. Lassan kinyitja az ajtót; meggyújtja a maradék fagygyu-gyertyát s gyermekeihez közeledik, a kik ott fekszenek a zugolyban összekuporodva. Csendben vannak. Alusznak tán? Szólítja őket. Nem felelnek. Egy pillanatra iszonyu gondolat, marcangoló érzés szállja meg s tépi agyát-szívét. Nem meri végig gondolni, a mi fejébe villant. Érzí, hogy ha úgy volna, meghasadna a szíve bánatában. Vissza hátrál. Nem mer közeledni a fekvőhelyhez. Retteg: hátha gyászos szomorúság fekete palástját vetik reá onnan. Az örület környékezi. — Ha meghaltak volna. Ha nem várták volna be érkezésemet. Talán épen akkor sóhajtottak utolsót, mikor én könnyelmű éjjeli társaság léha multságának cimborájává szegődtem. Oh istenem, ne hagyj el!

Az egyik gyermek megmozdult.

idején feloldotta a megye s a ministerium e feloldó határozatot jóváhagyva, a város felebbezését elvetette.

Persze, hogy sajnálattal vétetett tudomásul; de a város találni vél módot arra, hogy az ároktól megkerülje az erdőt.

Nagy-Várad tudós püspöke s gimnáziumunk hathatós pártfogója a város polgármesteréhez átíratott intézett egy tanügyi bizottság alakítása tárgyában. Ehhez okosan hozzá szólott a város ellenzéki szellemű tisztí ügyésze; egyedüli ember, a kinek a nagy meleg sem vesztegetheti meg vitatkozó hajlamait.

Most azonban ő is hamar megnyugodott a megváltoztathatatlanságban.

Felszólalása arra irányult, hogy a tanügyi bizottság a gimnáziumnak nemcsak anyagi és fegyelmi ügyeivel, de a nevelés és tanítás irányának ellenőrzésével is foglalkozzék s azt mintegy ellenőrizze.

Mindenki megnyugodott aztán abban, hogy a ministerium szépen előírja a középiskolák tananyagát, megjelöli a tankönyveket; a lelkész urak pedig saját hiveik lelki melegágyában amugy is szabadon ültetgethetnek, gyomlálhatnak, tehát a tanügyi bizottság legfőbb feladata mégis csak az marad, hogy az iskolák idejében ki legyenek meszelve.

A vármegye 322—1890. sz. határozata szerint a városi szegényalap 1889. évi számadásai helybenhagyattak. Bevétel és kiadás összevetése után még szép summa maradvány mutatkozik.

A Báthory-vár megvásárlása tárgyában a képviselők csekély száma miatt határozni nem lehetett, ez tehát fennmarad a jövő közgyűlés tárgyának; ugyancsak így jártak a piaci sorboltok is, melyeket eladni éppen ez okból nem lehetett.

Szabó Ferenc városi képviselő mint virilis leköszönt a vagyoni helyzet által nyújtott képviselői állásról és a választás útján nyert képviselői széket tartotta meg.

(— Ugy látszik némely embernek terhére van az, ha gazdag ember; mormogá a nagy melegben egy elálmósodott városatyá.)

... A virilisek sorában helyére Schönstein János jutott be képviselőül.

Fülöp Antal és Weisz Ignác vámbérlők vagy a vámtarifft szeretnék módosítani, vagy kérik szépen a bérlet megszüntetését.

Biz az egyik sem sült el. Az árverési feltételek szépen és világosan beszéltek annak idején s a város nem hajlandó jogait olyan könnyen feladni. Hanem méltányolta a bérlők veszteségeit, melynek oka a két hónapig tartó zárlat volt és 200 frtot engedett a bérletből. No hát ez is elég nagylelkűség, bárha a bérlők kára tetemes lehet; de hát ki láthat mindent előre?

A pénztárvizsgálat megnyugtatta a közgyűlést, hogy a város pénztárai teljesen rendben vannak. De hát ki is kételkedhetnék abban, a míg az öreg Kedves kezében van a cassa kulcs? Az öreg Lőrinc meg minden éjjel a Wertheim cassa előtt alszik.

Az ilyen pénztáron az ördög sem vehet erőt.

Farkas József városgazda kéri, hogy az erdő-őri [főerdő őri] szakvizsga alól mentsék fel. Hivatkozik az 1879-iki törvényre, mely annak életbe lépte előtt eltöltött 12 évi szolgálat után az erdőtiszteltől vizsgát nem kíván, azokat állásaikban meghagyja, csupán az előléptetéstől zárja el.

Lelketrázó kiáltás tör ki az apa ajkairól.

— Él — kiált örömtől ujjongva. — Hát a másik?

— Megjöttél, apa, — szólal meg a másik is, felijedve a kiáltástól. — Adj enni!

— Nesze. fogd, egyél, egyetek, — szól az apa örömmel s keblére ölelvén a gyerekeket, elibük teszi az ennivalót. — Egyetek!

S szinte erőszakolja a kicsiket, hogy egyenek, igyanak, minél többet.

— Oh, be jó; hol vetted apa? — kérdi az egyik.

— Szereztem, játszottam értte — felel az apa s oly boldognak érzi magát, mint talán még soha ez életben.

A toronyban éjtél után hármát üt az óra. A zenész és gyermekei is nyugovóra térnek. Egymást átölelve fekszenek a szegényes nyugvóhelyen, és álmuk bizonyára boldogabb, mint sok nagy uré, a ki selyem váncosokon akarja nappali sétáit kipihenni.

Az ócska, kopott hegedű pedig az asztalon hever s hurjai, mintha büszkéek volnának diadalukra, úgy emelkednek.

... És mondja valaki, hogy a szenvedés és az öröm nem a kunyhóban születnek legtöbbször.

Auspitz Ármin.

Menyeecske bosszu.

Irta: Nina.

Sokáig forgoiódott az ágy párnái között; lelke előtt elvonult a mult, mint nevelte fel atyja a szegény kicsi Emilt jogászsza, a kit mint árvát fogadott fel az utcáról. Elvonult előtte a siheder leány ábrándos kora, mikor Emil megesküdt, hogy csak érte fog élni, a mikor ő is megfogadta, hogy soha más férfié nem lesz, csak Emilé. Majd az apa haragja és az esküvő, mikor néhány héttel azelőtt a csuf, de gazdag kereskedőköz kényszerítették, a mikor Mira azt esküdte, hogy hű lesz Gyulához, de annak az lesz az ára, hogy Gyula nem fogja tudni, mik azok a mézes hetek. Ő ezt meg is tartotta, és ime . . . Emil másé lett.

Sokáig csak a gyanúsítás keservét hordozta lelkében, de a mult héten megtudott mindent. Ő a gazdag ügyvéd leánya, a ki oly sokat merészelt Emilért, a ki kikacagta férjét érte, ő a megcsalt, a megbántott, a vérig sértett szerető, nem nyugodott, a míg a szerelemben szenvedett megalázást vissza nem adta a becsületben való megaláztatás utján.

II.

Nyiregyházától délre esik a „Sóstó“ fürdő. A szabolcsi ifju földbirtokosok itt találkoznak a vidék szép napbarnította szűzeivel. A szent János napján rendezett nyári mulatságon feltűnt két szép leány, Lépes Sándor, a vassvári tisztartó két szép leánya, Irma és Etel. Gyönyörű teremts mind a kettő. Egyik szőke, másik barna. Az a kék szemű, a ki oly édesen kacag, Irma, az a másik, kinek sötét fekete szempillái alól vad láng lobog elő, ez Etel. Nem rég kerültek haza a kassai apáca zárdából s most először vannak itt, mint felnőtt ifju leányok egyik nyiregyházi rokonuk kíséretében, mert anyjok még akkor halt el, mikor a gyermekek alig hagyták el a gyermekszoba édes éveit.

Itt ismerkedett meg Emil is Etelkával. Az ifju ügyvéd veszedelmesen szeretett táncolni, ügyes társalgásával lebilincselte Etelkát s rövid néhány óra múlva engedélyt kapott a meglátogatásra. Mira a multság utáni napon már tudta, hogy Emil lépre akadt.

A vassvári kastély alsó emeletét gróf K . . . átengedte Lépes Sándor hű jószágigazgatója részére. A magas akáccokkal körülvett uri lak fényes berendezésű termek nyáron zajosak valának, mert a grófi familia itt ayaralt. A tisztartó két leánya igen megszerette az új otthont is, mert mikor ők tíz évvel azelőtt innen Kassára mentek, atyjok a nádfedeles ispáni lakban lakott, mely egészen ellentéte volt a mai fényes életnek. Emil gyakori vendégek vala; a magyar házi ur vendégszeretőleg fogadta a kellemes külsejű ifjút és Mira csak azt vette észre, hogy Nyiregyházán házasságának második hetében elmaradt Emil a naponkinti esti sétákról, melyeket Mira férje társaságában az akácos légáramlatban éjfélig is elrendezett, csakhogy szíve bálványával együtt lehessen. Vajjon Emil miért változott meg? Talán nem hitt Mira esküjének? Talán komolyan vette azt a kedveskedést, melyet Mira sárgult képü urával szemben az ő jelenlétében is tanusított, vagy talán megunt már a Mira körét, tán jobban tetszett neki a szűz leány, mint a szűz menyecske? Ki tudja; hisz nem csak a nők szíve van tele rejtélyekkel, hanem néha a férfiaké is. De hát mi titka volt Emilnek?

Lépes Sándor tisztartó rókavadászatot rendezett a gróf óhajta szerint s erre meghívta Emilt is. Az alföld e kedvelt multságát ismeri mindenki, ki tapasztalatból, ki pedig leírásból. Ez is olyan vadászat volt, mint a többi. Lovon üzik agarakkal a ravasz állatot, a míg az emberi ész furfangja le nem győzi az állati ösztön furfangját.

A hajtas után még valami nevezetes történt Emillel. A társaság egyik tagja azt indítványozta, ebédeljenek a szabadban. „Ugy van, úgy van“ kiálták vidáman a többiek és elhatározták, hogy a tanyáról össze kell szedni a mi ennivaló található; másnap majd visszaadják a kastélyból. Mikor együtt volt a sáserdő alján a szükséges élet, a két paraszt leány kérdezte az ispánnét, hogy hát min főznek körül, s hallva a szót, Kende Emil nevetve felelt: „Ni amott a „Hármas“ csárda, lesz ott bogrács, rögön itt leszek vele.“ Emil lóra kapott és az egyik paraszt suhannal neki vágott az ugarnak a csárda felé.

A korcsmáros, egy napbarnította cigány ur, álmos szemekkel emelkedett fel a bundáról, a melyen heverészett. Ravasz barna arca mosolyra húzódott s azt kérdezte amugy foghegyről: „Mi baj ténsur?“ „Egy bográcsot kérnék kölcsön, ha van a háznál; itt akarunk ebédelni a sáserdő alján s nincs min főzni.“

Tiszti ügyész véleménye szerint a tiszt állás és erdőőri állás nem azonos fogalmak s így a főerdőőr nem élvezheti a törvényben az erdőtisztekre nézve kimondott kedvezményt sem. A közgyűlés azonban más véleményben volt és a kérelemnek helyet adott s Farkas József kérelmére megnyugtató határozato hozott.

Sámuel Eleknek a letelepedési engedély megadatott.

Dr. Berger Vilmos városunk szülötte a budapesti egyetemen orvostudori oklevelet nyervén, annak kihirdetését kérte. A fiatal orvostudor oklevele kihirdettetett, a mi igen jótékony hatással volt a két órán túl tartó hőség és tanácskozás által megviselt idegekre.

A derék fiatal orvos meglehet nyugodva, ha a nagy hőség sokáig tart, lesznek betegek is.

Sadabris.

Felhívás adakozásra.

Folyó hó 11-én délután 4 órakor az a rémhír járta át Sz.-Somlyót, hogy Lompért közséje ég. A sarnasági állomásfőnöknek jutott eszébe megsürgönyözni a veszélyt a főszolgabírónak, a ki azonnal értesítette a főszolgabíróranesnokot s azonnal sietett a vész színhelyére és őt követték a mi derék tűzoltóink is. A hír valónak bizonyult. 55 lakóház és 122 melléképület állott lángban és a somlyói tűzoltók működése már csak arra szorítkozott, hogy a tűznek a falu alsó részére való visszatérését megakadályozza. Egy ujonnan épülő ház udvarán lévő gyaluforgács közé tévedt óvatlan szikra lett szülő anyja a nagy tűztengernek. Igazán futó tűz gyanánt repült ez a szikra a falu déli során keletnek, — majd a falu derekán átesapott az északi házsorokra is s örült táncot járva csak akkor szűnt meg új táplálék után sivitani, midőn már maga előtt több emészteni valót nem talált. A kár annál nagyobb, mivel a mi népiünk — fájdalom! — még mindig nem tudja felfogni a tűzbiztosítás becsét s épen ezért az elhamvadt épületek legnagyobb része nem volt biztosítva.

A romboló veszélyre következett első regelen a vármegye első tisztviselője, Szikszai Lajos kir. tanácsos, alispán első sietett a nagy csapás pillanatnyi enyhítésére, küldvén a mint értesültünk — 600 frtot és a hirtelen összeszedhetett élelmi szereket. Ugyanily buzgósággal siettek a csapás pillanatnyi enyhítésére Gencsy Sándor Sz.-Somlyó város polgármestere, Ajtai Albert főszolgabíró és a szomszéd községek birtokos urai. Ugy hisszük, hogy az 55 tűzkárosult magyar család veszteségének enyhítésére meg hozza a maga áldozatfilléreit minden — a szerencsétlenség iránt érzékkel bíró hazafi. Mi is kötelességet vélünk teljesíteni, midőn adakozásra hívjuk fel lapunk olvasóközönségét, kijelentve, hogy a gyűjteményekről a lap utján elszámolunk s a főszolgabíró ur utján fogjuk az adományokat az illető helyre juttatni. De tudva azt, hogy egy parányi tett több sok szó fiánál, magunk indulunk el a jó példával:

1. A „Szilágy Somlyó“ kiadóhivatala 5 frt.
2. Nagy László esperes 5 frt.

Összesen 10 frt.

Különfélék.

* Személyi hír. Tomka Mór pénzügyi tanácsos, nejével és Hevesi Ödön az osztr. magy. bank nyáradí fiókjának igazgatója hivatalos ügyben városunkban időztek. Mindhármukra kellemesen hatott vidékünk szépsége.

* Kinevezés. Grünhut Menyhért m. kir. honvéd hadnagy, városunk szülötte ő felsége által legközelebb főhadnaggyá neveztetett ki. Gratulálunk!

* Bodnár Richard m. kir. erdősz és tart. es. és kir. tűzerhadnagy a Szilágy-Somlyó város, a sz.-somlyói és tasnádi főszolgabírói területeken lévő összes erdőkre nézve Szilágy-Somlyó városi székhelylyel erdészszé nevezetett ki s állását a napokban már el is foglalta. A fiatal, képzett erdősz működése mindenesetre csak jótékony hatással lesz elhanyagolt erdészeti viszonyainkra.

* Szobor Wesselényi Miklós bárónak. Wesselényi Miklós bárónak, vármegyénk derék főispánja b. e. atyjának, kit a történelem nagyinak nevez, szobrot szándékoznak állítani Budapest közterén. A mozgalom Kolozsvár főuri körében indult meg.

* Hymen. Moni Gyula, Szilágyvármegye tiszt főügyésze eljegyezte Weisz Berta kisasszonyt, Weisz Sámuelné szép és kedves leányát.

* A városunkban működő adókövető bizottság f. hó 15 én bevégezte a sz.-somlyói adóhivatal kerületébe eső III-ik osztályu kereseti adó tárgyalását. Folyó hó 16-án átment a bizottság a sz.-somlyói adótelek tárgyalására s minden valószínűség szerint folyó hó 24-én már az összes tételek le lesznek tárgyalva és 25-én nyilvános számadásra kötelezett intézetek adóügyének letárgyalásával a bizottság bevégi ez évi működését.

* Őrség megnyitás. A helybeli önk. tűzoltó-egylet szokott nyári őrségeit a f. hó 12-én kezdette meg. Az őrség megnyitása mint eddig is, ünnepélyes volt. A tes-

tület tagjai zeneszóval körutat tettek a városban a zeneszó indulói mellett. A csapat az őrtanya előtt állott fel, hol a zenekar a himnust játszotta el, mely után a főparancsnok beszédet intézett a csapathoz, buzdítva őket kötelességeik hű teljesítésére s az új őrség elfoglalta őrállomását.

* Az ipartestület f. hó 20-án, kedvezőtlen idő esetén 27-én tartja meg batyus tánevigalmát a Malomerdőben. Tekintve, hogy e multság az ipartestület alaptörvénye javára rendeztetik, reméljük, hogy városunk intelligens közönsége lelkes pártfogásában fogja azt részesíteni.

* Vasárnap d. u. 4 óra tájban erős szélvihar támadt városunkban, mely hatalmas erővel tépte a fák lombjait s végig nyargalt örületes sebességgel az utcákon. Közben-közben vakító vilámlás mellett egy-egy dörgés is hallatszott s az elvonuló viharos felhőből kövér cseppek hullottak alá, majd hatalmas zápor, mely egy kis felhőszakadásnak is beilllett, mosta le az utcák parát. A szélvihar azonban jelentékenyebb károkat nem okozott s pár negyedórái dühöngés után megszűnt.

* Egészség-ügy. A kolera Spanyolországban folyton szedi áldozatait s félő, hogy nem marad meg ez ország határai közt. Azért a belügyminister figyelmeztet a hatóságokat, hogy a maguk körében az övönitézkesedéseket, s különösen a tisztaság fenntartása s a fertőtlenítés körül fokozott szigorral tegyék meg. Ez alkalmából kifolyólag városunk derék rendőrkapitánya is felszólítja a lakoságot, hogy a tisztaság fenntartására vonatkozólag kiadott rendszabályokat lelkiismeretesen tartsák meg. A felhívás így szól: „A beállott melegebb időszak folytán a közegészség és köztisztaságra nagyobb gond lévén fordítandó, felhívom a város t. közönségét, miszerint: a) a légkör tisztaságának megóvására lakóikat a reggeli órákban szellőztessék s az udvaron felgyűlt szemét és trágya eltakarítását szorgosan eszközöljék s minden lakház-tulajdonos és bérlő kiváló gondot fordítson arra, hogy udvarában vagy annak környékén az időközönként eszközölni rendőrorvosi ellenőrzés alkalmával közegészségre ártalmas ily hulladékok ezen hatósági titáloom ellenére ne találtsanak, mert a mulasztókkal szemben nem fogok késni a törvény szerinti büntetést szigoruan alkalmazásba venni. b) A ház környékén, udvarán összegyűlt szemét egy e célra ásott gödörbe, vagy ládába gyűjtendő össze és hetenként egyszer vagy kétszer a vadkertre lesz kihordandó, ugyanezen eljárás ajánlatik a bolt tulajdonosoknak, kik a boltból kitakarított szemétnék az utcai csatornába való kihordásától büntetés terhe alatt eltiltatnak; a mézarszék tulajdonosok pedig ujjalag is megintetnek, hogy a mézarszékükben fel nem használt csontokat, lábakat, stb., a vadkertre kivitetvén, ássassák el és carbolsavval fertőtlenítsék. Felhívom a város t. közönségét ezen intézkedéseimnek szigorú betartására s egyuttal felkérem, miszerint a közegészségre annyira fontos ezen intézkedések betartásában a rendőrkapitányi hivatal támogatni s az észlelt mulasztások megtorlása céljából figyelmemet felhívni sziveskedjenek Rendőrkapitányi hivatal. Hulimka Sándor, rendőrkapitány.“ Midőn e hirdetés értelmében a rkapitányi hivatal kötelességéhez híven, kérelhetetlenül fog eljárni a mulasztókkal szemben, — e körülményt már az oknál fogva is szükségesnek látjuk polgáraink figyelmébe ajánlani, hogy a bekövetkező szigorubb eljárást — még nem késő — megelőzni iparkodjanak.

* A lomperti tűzvész. E hó 11-én, pénteken délután 3 óra tájban az a lázas hír járta be városunkat, hogy Lompért ég. Ajtai Albert főszolgabíró és tűzoltóink Vischán Elek főparancsnok vezetése alatt azonnal a vész helyére siettek, de mire kiértek, a falunak legnagyobb része már lángtenger volt, s így a veszély terjedését a legerélyesebb intézkedések sem voltak képesek meggátolni s fáradságtalan tűzoltóink a nagy vízhiány miatt emberfeletti küzdelemmel sem sokat menthettek. Egy vízgázlatansághól kiröppent szikra lángra gyújtott egy fedelet s a neki bűszült szél felszította és üszkeit szét hordta a falu legnagyobb részében, úgy hogy rövid 2 óra alatt 55 lakóház, 122 melléképület, rendkívüli sok takarmány, nagy számú házi állat s egy emberélet lett a tűz martaléka. Igen sokan a lakosok közül csupán pusztá életüket menthették meg, oda vesztett mindenük, még egy falat kenyert sem hozhattak ki a lángokból. Oltásra gondolni sem lehetett. Az utcában még másnap is érzett a fűt és koromszag, meg a nagy hőség. Hamuvá vált minden. A házak, a pajták, a kertek kerítése, üszökké az utca közepén a kutágas, semmivé vált az emberek mindene. Én a tűz után mentem Lompértra s már csak azt a pusztulást, romhalmazt, azt az inséget és nyomort láttam, melyet a lángfolyam hagyott maga után; azt a gyászos vónalat, melyet geometriai pontossággal húzott keresztül a falun, mérnöki egyenességben, mintha előre ki lett volna cövekelve az útja. És ott láttam a füstölő romok közt állni az embereket, a volt jómódu házigazdákat, a tegnapi kormos arecal, égett-tépett, átázott ruhákban még mindig lo-csolva az üszkös halmokat. Ott láttam a kezöket tördelő, szíveszakgatón jajveszékélő asszonyokat az üszkös kapufélfához támaszkodva, arcvonásaikon a tegnapielőttnék fájó emlékével és a tegnapi borzalmával. Boldogtalanul, tele keserűséggel és kétségbeesé nézték házaik romját, összedült reményeiket, feldúlt családi tűzhelyeiket a szerencsétlen, otthon nélkül valók. Erővesztetten siettem el e kietlen romoktól. A felebaráti szeretet első jelét másnap reggel Bölöny Ödön ilosvai szomszéd földbirtokos nyilvánította, a ki egy szekér kenyérral és szalonnával iparkodott a szűkölködők elő nyomorát enyhíteni. Délután már a vármegye alispánja által kiküldött bizottság a főjegyző, főszámvévó és a főörvos Zilah részéről, ugyszintén tevékeny polgármestertünk és pénztárosunk városunk részéről osztották ki a segélyt pénz, élelem és ruhaneműekben. A szegény lompertiak jajszáva és keserve visszhangra talált már nemcsak a közvetlen közelben, de szélesebb körben is. Városunkban még folyik a gyűjtés, — nemes érzésű és a szerencsétlenségben segíteni mindig kész műkedvelő társulatunk — mint halljuk — előadást rendez javokra; — aztán Zilah részvéte, a megye és a kormány segélye s a jó szívek forró könyörülete — hisszük — új életet fog vinni a romok közé.

A cigány csapláros berugott a másik szoba ajtaja felé s azt kérdezte: „Ilka, van e bogrács?” „Hát már hogyne lenne, hiszen gulyást azon főzünk”, szolt ki egy csengő női hang. „No add oda az urfinak”, mordult vissza a csárdás.

Ilka bement a kamrába, kihozta a bográcsot; az átadás alatt úgy megbámulta ezt a nadrágos urfit, hogy jobban rajta feledte a szemét, mint Emil a cigányleányon. De esk rövid ideig tartott az összenézés, melytől Ilka pirossá vált. Emil nem is gondolta volna, hogy ily villámló szemek lagnak a csárdában. „Azután hozzák vissza” mondá Ilka és hosszan nézett a távozók után. Este felé a bogrács visszakerült, de Emil nem jött vele.

Ilka soha többé nem látta e nap óta az „urfit” uri ruhába öltözve. Látta azonban máskép, beszélt vele sokszor és sokáig. Már harmadnap este délceg paraszt legény szállt le lováról a csárda előtt. A lovat magára hagyta a csárda előtti gyepen s jó maga bement az ivóba. Bort kért s Ilka volt az, aki elébe tette a kért italt. Ma még jobban meg volt lepelve a cigány leány. Felismerte a tegnapi urfit. Oly jól illett az a karcsu alak a patyolatba, olyan jól állott rajta a lobogós ing, a darutollas kalap, a vörös mellény és a fekete fürtös suba.

Emil volt, a finom, a szép, a művelt ügyvéd. Nem egyszer, de sokszor jött ki e nap óta a csár-

dába. A szántókon át halk lódobogást várt Ilka éjjelenkint s mikor minden elpihent a sötét rónán, a kerítés mellett leszállott rendesen a fekete fürtös subába bujt ügyvéd s azután az éj eltakarta a két nem egymásnak teremtett szerelmest. A szenvedélyes szerelem boldogságában átvirrasztott éjek hosszú sora következett az első ölelés után. Es Emil, hogy a vér boldogsága még nagyobb legyen, izléssel ki is csinosította a földi öröm e rejtett fészket.

(Folyt. köv.)

Szerkesztői üzenetek.

B. M. Sz.-Cseh. Pollux. Kraszna Kérjük további becses közreműködésüket.

A. A. Nvárad. A szép küldeményeket köszönjük. Szíves üdvözlét!

A a. D. n. Gyöngéd tárgy, gyöngén megverselve Nem elég a szép gondolat, megfelelő forma is kell hozzá Prózában talán sikerülne!?

Sz. K. A.-B. Köszönet a közérdekű cikkért. Számítunk ígéretére.

K. E. D.-n Quousque tandem . . . ?

R. S. Véleményünket csak szóval közölhetjük.

Közigazdaság.

1890. július hó 11-én tartott hetivásár forgalmi kimutatása. (Közép. számítás szerint.)

			Közép ár oszlár. ért.	
			frt.	kr.
Tiszta buza	—	—	6	10
Kétszeres	—	—	5	30
Rozs	—	—	4	30
Kukorica	—	—	4	—
Zab	—	—	2	80
Burgonya	—	—	1	80
Száz klgramm szalonna	—	—	56	—
Egy	—	—	—	62
Egy	—	—	—	30
Egy	—	—	—	36
Száz	—	—	8	24
Egy	—	—	—	9 1/2
Száz	—	—	4	60
—	—	—	3	10
Négy köbméter tüzifa kemény	—	—	5	—
—	—	—	4	20
Egy liter szesz 36 fokú	—	—	—	36
—	—	—	—	10
—	—	—	—	12
—	—	—	—	06

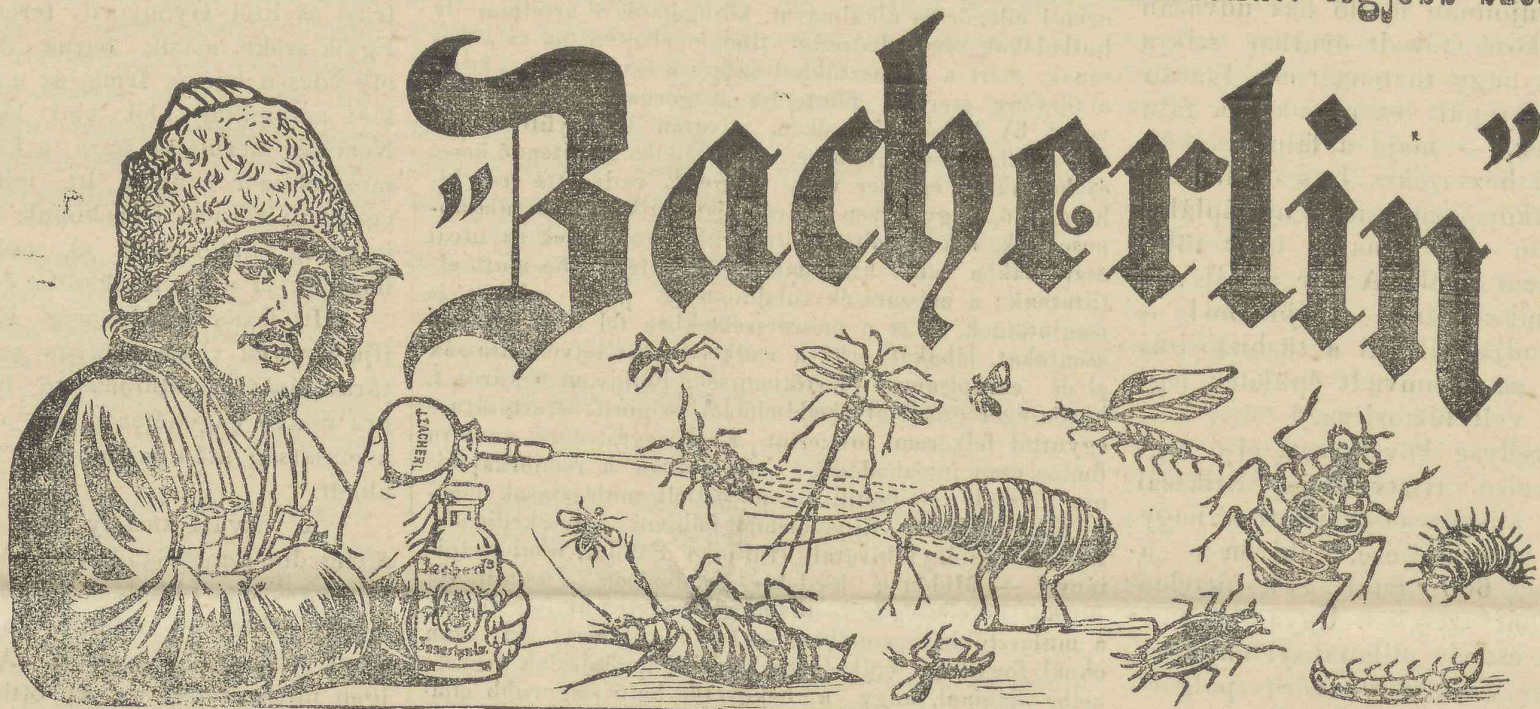
Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Társ-szerkesztők:

Csák Alajos és Szentimrei István.

A mintegy 20,000 üzletben árusított és az ártalmas rovarok ellen mindenütt legjobb szernek ismert

ismét olcsóbb lett. A valódi palackok J. ZACHERL nevével vannak ellátva s egy palack ára 15 kr, — 30 kr, — 50 kr, — 1 frt. — Kapható: Sz.-Somlyón Ruszka Ignác és Fábry József uraknál. — Sz.-Csehben: Donogán Albert urnál. — Tasnádon: Dulka Elek urnál. — Zilahon: Bikfalvy testvéreknél. — Zsibón: Harmath Márton urnál.

0-12

Van szerencém tisztelettel tudatni, hogy már 10 év óta fennálló üzletemhez a neubitseni, weiskircheni, bécsi és honi kész

fa- és vasbutor raktárt rendeztem be,

illetve erre belföldi és külföldi elsőrendű bútorgyárosoktól képviselőseget Szilágymegye és vidékére vettem át, midőn erről van szerencsém tudatni, szívesen meghívom a T. vevő közönséget, szükség esetén rendelvényeiket nálam megtenni. Butorszövetek gárniturokhoz legnagyobb választékú minta colectióim vannak rendelkezésre; elvállalok szilárd munkával ellátott butorokra berendezéseket, háló, ebédlő és szalon szobákhoz, kávéházak, nyaralók, fürdők, stbre.

Az árukat direkt első forrásból, a gyárból küldetem meg kívánság szerint, vagy helybeli raktáramból vehetők át; a fizetések megegyezések mellett hitelidőre, vagy részlet lefizetés mellett is történhetnek. Készpénzfizetésnél pénztári engedményt nyújtok, mely vétel összegétől függ; vidéki vagy távolabbi városokra a minta colectióit szívesen beküldöm, valamint költségkiszámítással is szolgálók; kívánság esetén megbízottamat a minta-colectió bemutatása végett s költség-zámitás megtételére szívesen küldöm; megjegyzem, hogy butor behúzó kelméket legdivatosabb Jute, rips, gobelin, selyem, arany szövés, bársony, plüsch és zsenilienbe méter számra is szolgálók és ebből egy nagy minta colectióval rendelkezem.

A butorok kiállítása ugy minőségben, mint művészi kivitelben kifogástalan s azok jóságáért a gyárosaim régi jó hírneve, nagy kiviteli képessége garantíroz s nemcsak versenyképes olcsóbb árak, mint sok nagyvárosi, de a munka művészi kiállítása és tartósága felülmulja ezeket. Megjegyzem továbbá, hogy ugy olcsóság tekintetében, mint művészi és massiv kiállításra nézve felülmul sok nagyvárosi bútorgyárosok készítményeit, és azon nagy előnye van a tisztelt megrendelőnek, hogy minden egyes darab butorokról személyes meggyőződést szerezhet anélkül, hogy erre előleget is adna. Gyárosaim nem hirdetik magukat, de szükségök sines reá, mert gyárosaim csakis kereskedők által képviseltetik magukat. — Nádbutorokról és székekről, valamint zongora, cimbalom, vas pénzszekrények és varrógépekről külön gyári árak.

Vaspenztárak 50 frttól feljebb, varrógépek 24 frttól feljebb, zongorák 280 frttól feljebb, — nádszékek 2—10 frtig, — garnitúrák 60—700 frtig, — pulitíros siffon darabja 20—150 frtig, — pulitíros ágyak darabja 10—75 frtig, — pulitíros kredenc darabja 20—175 frtig, — pulitíros mosdó asztal darabja 15—75 frtig, — consol tükkör márvánnyal, darabja 20—240 frtig, — író asztal darabja 10—120 frtig és még magasabb árak mellett is, ében fából, gyöngyház, elefánt-ont vagy más értékesebb berakásokkal és művészi faragványokkal. — Szíves megrendelésüket kérve, — ajánlom magamat,

FÁBRY JÓZSEF,

városház- és színházzal szemben Szilágysomlyón.

Egy félszázad óta hírneves és elismert teljesen ártalmatlan szépitő gyógyszer, mely fiatal, üde színt kölcsönöz, az arcból minden kiütésektől óvja. — Egyedül valódi dr. Schihuvsky-féle *arckenőcs, mosdóvíz, szappan*, gyors és kitűnő hatásának bizonyult be szeplő, májfolt és minden bőrküütések ellen. Postaí szétküldés naponta az ország minden részébe szállítatik. — Egy nagy tégely valódi 75 kr, egy kis tégely 40 kr, egy darab szappan 60 kr. — Raktár FÁBRY JÓZSEF divatárú és illatszerek üzletében Szilágysomlyón, városház és színházzal szemben.

9-12

A szilágysomlyói nyomda-részvénytársaság. 1890.